

Mexico Cityn keskusaukio ja katedraali.

Oma matkani: Reppu selässä maailman ympäri osa 7/8: Maanjäristyksen keskellä Etelä-Amerikassa

26.3.2016 14.00

Syyskuussa 2009 Ari Hartikainen nosti rinkan matkatavaroiden kuljetushihnalle Helsinki-Vantaan lentoasemalla. Hän oli päättänyt lähteä katsomaan, miten aurinko kiertää maapallon ympäri. 25 vuotta työelämässä vietettyä vuotta vaativat vastapainoksi erilaista elämää. Hän halusi tietää, mistä muissa kulttuureissa löytyvät itsetunto ja hyvinvointi.

Meksiko helmikuu 2010

13.2. Miamiasta lento Mexico Cityyn

Kävelylenkki perillä kertoi, että kaupunki muistuttaa Pekingin, Bangkokin ja Mumbain sekoitusta kirjavuudessaan. Jos osaa hiukan espanjaa, on kaikki Meksikossa helpompaa. Pienemmistä kylistä löytää myös aidon elämäntyylin: kuulutaan yhteisöön, ahkeroidaan työssä ja tavataan markkinoilla.

14.2. Perhosten laakso

Bussilla Zitacuaron ja siellä vuokratatsun selkään. Seurana oli reipas australialaispariskunta, jonka tapasin hotellissa. Kymmenen kilometrin vuoristotaipaleen jälkeen edessä aukeaa monarkkiperhosten talvehtimislaakso. Mustan- ja oranssinkirjavat jättiperhoset nukkuivat mäntyjen ja pihtojen oksilla, yhdessä puussa oli jopa satoja tuhansia yksilöitä. Auringon lämmössä jotkut availivat jo siipiään. Kuukauden kuluttua perhoset lentävät 4000 kilometriä pohjoiseen, sillä toukille kelpaavat ravinnoksi vain käärmeenpistonyrtit, joita kasvaa Yhdysvalloissa ja eteläisimmässä Kanadassa. Näkemisen ja kokemisen arvoista.

Chile helmikuu 2010

24.2. Valparaiso-Villarrica

Miamin kautta Chilen viinitarhoihin. Valparaiso on jyrkkiä rinnekatuja, hälisevää chileläistä paikalliselämää ja tulista ruokaa. Santa Cruzissa tutustumista MontGras-tilalla, Sauvignon Blanc-, Chardonnay-, Merlot- ja Cabernet Sauvignon -rypäleisiin.

Opin, että tummista Cabernet Sauvignon -rypäleistä puristettu mehu onkin vaaleaa. Punaviinin väri syntyy muun muassa punaherukasta. Oli tarkoitus jatkaa matkaa pohjoiseen, mutta majatalon isännän vinkistä viinitarhakierrokselle lähdenkin etelään kohti Villarricaa ja Patagoniaa.

27.2. Maanjäristys iskee

Lauantaiyö oli mieleenpainuva. Heräsin Villarricassa yöllä kello 3.40 siihen, että mökki tärisi. Onneksi se ei sentään sortunut. Pahin Maulen maanjäristysalue oli 500 kilometrin päässä. Loppuyö meni torkahdellen: halusin lähteä Santiagoon bussilla kello yhdeksän. Aamiaisella kuulin huhuja, että maanjäristyksen voimakkuus olisi ollut noin 10 richteriä ja kuolleita arveltiin olevan sadasta tuhanteen. Järjestyksiä myös odotettiin lisää.

28.2. Matkavalmisteluja San Martiniin

Onnettomuusalueen sekasorrosta kantautui huhuja. Kerrottiin kauppoihin tehdyistä murroista ja autojen polttamisesta. Latinalais-amerikkalaisten ihmisten tunteet kuohuvat jo arjen keskusteluissa, joten poikkeustilanteessa löytyy myös häiriköitä.

Tietoliikenneyhteydet ovat poikki, joten yhteiskunta oli hälytysvalmiudessa myös Villarricassa. Moni oli huolissaan sukulaisistaan. Lähdin aamulla bussilla Argentiinaan etsimään mahdollisuutta lentää Eurooppaan.

Argentiina maaliskuu 2010

1.3. Bussilla pampan halki

San Martinin pikkukylässä koetun yön ja vuokratun maastopyörän kanssa pääsin pitkästä aikaa kunnon lenkille. Matka jatkui karun pampa-aavikon halki keinahdellen luksusbussin pehmoistuimilla. Olimme Buenos Airesissa noin 20 tunnissa. Yhdellä istumisella.

2.3. Tangon taikaa

Katukuvaa hallitsivat tangokoulut ja pihviravintolat. Elämä on vilkasta ja kulttuuri rikasta. Nähtävyyksiä riitti, muun muassa **Eva Peronin** mukaan nimetty puisto ja palatsi, jonka parvekkeelta Evita piti kuuluisan puheensa.

7.3. Lento Madridiin

Eurooppaan päästiin vihdoin Iberian kyydillä: Finnairin palvelu oli maanjäristyksen vuoksi kokonaan poikki. Päivä Madridissa kului puistoja katsellen ja melkein jouduin mukaan paikalliseen mielenosoitukseen.

ARI HARTIKAINEN

Katuviilina Buenos Airesissa.

Pampan halki.

Tuhoa maanjäristyksen jälkeen Villarricassa.

MontGrasin viinitarhat.

Perhosten laakso.